

kapitola 1

Oheň svítí, hoří, pálí a spaluje.
(Jan Amos Komenský – Orbis pictus)

Na Vltavě startuje hejno labutí. Zadečky mají vyklenuté do dvou hýždí, docela jako lidé, což značí, že jsou pěkně vykrmené. Bílí ptáci zběsile mávají křídly, ale ne a ne se odlepit z vody, z dálky připomínají žabky hozených kamenů, odrážející se od hladiny. Konečně se zvednou nad řeku, ale to už se po proudu blíží most Legií. Polovina jich most nadletí, půlka podletí, ale jedna labuť to napálí zobákem přímo do mostu a rozplácnutá jako v kreslených groteskách pomaličku sjede po pilíři do vody.

Zesměšněná labuť si potom v parku napraví sebevědomí na japonském turistovi jménem Naoko Takemura, který se touží pochlubit doma přátelům fotografií sebe při krmení čehokoli rohlíkem. Rohlíky jsou totiž pro Japonce španělská vesnice, vlastně je neznají nikde na světě, kromě střední Evropy. Vynalezl je jeden pekař při obležení Vídně Turky v roce 1683, aby zesměšnil symbol islámu – půlměsíc. Ze stejného důvodu kdysi začali

Češi dávat turecká jména dvěma zvířatům, považovaným muslimy za nečistá – psům Alík a vepřům zase Pašík.

Labutí zle poštipaný pan Takemura si zaplatí zájezd do vinného sklepa ve Velkých Žernosekách, kde přes varování, aby to nedělal, při vzpomínce na útočícího ptáka nervózně zatuká klouby prstů na sud plný kvasícího vína.

Víno v sudu z těch otřesů do rána zkysne. Sklepmistr je zoufalý, přece to nevylije do kanálu, ale pak dostane nápad. Kalnou břечku nalahvuje a draze prodá jako biogonické víno pro znalce. Jednu z těch láhví otevrou v luxusní pražské restauraci Vagina dentata, zdegustují, dekantují a nalijí do sklenice nadpraporčici Marhanové k jinak prvotřídní večeři. Nadpraporčici víno nechutná, ale nedá to na sobě znát. Bojí se, aby to nevypadalo, že se ve vínu nevyzná, protože se v něm nevyzná. Vypije dvě sklenice do dna a zasvěceně glosuje jeho živočišné tóny. Její žaludek se ovšem opít rohlíkem nedá.

Druhý den ráno se nadpraporčice probudí celá překeyselená a policejnímu náčelníkovi ve vaně schválně umyje záda jinak, než to má rád.

Náčelník pak přijde do práce rozladěn, a protože jsem u kriminálky nejmladší, zchladí si záhu na mně: ze všech případů, které mu přes noc vyrostly na stole, mi na ranní poradě přidělí ten ze všech nejzhůvěřilejší.

Včera v noci na Císařském ostrově lehla popelem stáj firmy Rhinnocent, přitom se pohřešuje noční hlídač. Podle hasičů se požár rozšířil z několika ohnisek, navíc našli na místě mrtvolu. Tudíž je důvodné podezření ze

spáchání zločinů žhářství plus vraždy a tak dále, kulaté razítko, podpis nečitelný.

„Mezi námi, Lavabo,“ usmál se na mě náčelník, jemuž se viditelně ulevilo, „těch mrtvol mohlo být ještě víc, protože policajti ze šestky se málem porvali s policajty ze sedmičky o to, komu ten případ nepatří. Západní část ostrova totiž leží na území městské části Praha 6, zatímco východní na Praze 7. A hranice prochází přesně středem oběti. Tak na co čekáš, Lavabo? Koukej mazat na místo činu.“